

RETTENS KENDELSE (Femte Udvidede Afdeling)
13. december 1999 *

I sag T-268/94,

Tyco Toys (UK) Ltd, Matchbox Toys (UK) Ltd og Matchbox Collectibles Ltd,
Rugby (Det Forenede Kongerige),

Tyco Distribution Europe NV og Tyco Manufacturing Europe Inc, Saint-Nicolas
(Belgien),

Matchbox Spielwaren og Matchbox Collectibles GmbH, Hösbach (Tyskland),

Tyco Toys France SA, Saint-Germain-en-Laye (Frankrig),

Tyco Toys España, Sant Just Desvern (Spanien),

Tyco Toys Deutschland GmbH, Nürnberg (Tyskland),

og

Playtime Toys (UK) Ltd, Marlow (Det Forenede Kongerige),

ved advokat Charles-Étienne Gudin, Hauts-de-Seine, og med valgt adresse i
Luxembourg hos advokatfirmaet Faltz og partnere, 6, rue Heinrich Heine,

sagsøgere,

* Processprog: fransk.

støttet af

Toys Manufacturers of Europe, Bruxelles, ved advokat Hugues Calvet, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue,

og

Hasbro UK Ltd, Uxbridge, Middlesex (Det Forenede Kongerige), først ved advokat Jacques H.J. Bourgeois, derefter ved advokat Jacques Ghysbrecht, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne De Bandt, Van Hecke, Lagae og Loesch, 11, rue Goethe,

intervenienter,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Patrick Hetsch og Marc de Pauw, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

og

Rådet for Den Europæiske Union ved Bjarne Hoff-Nielsen og Guus Houttuin, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgte,

støttet af

Kongeriget Spanien først ved direktør Alberto Navarro González, Direktoratet for EF-spørgsmål, og statens advokat, Gloria Calvo Díaz, derefter ved Alberto Navarro González og statens advokat, Rosario Silva de Lapuerta, som befuld-mægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, boulevard Emmanuel Servais,

intervenient,

angående dels en påstand om annullation af artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1012/94 og nr. 1225/94 af 29. april og 30. maj 1994 om fastlæggelse af de mængder, der tillægges henholdsvis traditionelle importører og andre importører end de traditionelle, af de kvantitative fællesskabskontingenter for visse varer med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 111, s. 100, og EFT L 136, s. 40), og om, at det fastslås, at artikel 1, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 519/94 af 7. marts 1994 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1765/82, nr. 1766/82 og nr. 3420/83 (EFT L 67, s. 89) og artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 747/94 af 30. marts 1994 om nærmere bestemmelser om forvaltningen af de kvantitative kontingenter for visse varer med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 87, s. 83) er ugyldige, dels en påstand om erstatning for det tab, som sagsøgerne påstår at have lidt som følge af anvendelsen af de anfægtede bestemmelser,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne
C.W. Bellamy, P.Lindh, J.D. Cooke og M. Vilaras,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

- 1 I 1994 blev der truffet nye foranstaltninger med henblik på at begrænse indførslen til Fællesskabet af visse varer fra tredjelande, herunder navnlig fra Den Kinesiske Folkerepublik. Hovedbestanddelen af denne fællesskabsforanstaltning er Rådets forordning (EF) nr. 519/94 af 7. marts 1994 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1765/82, nr. 1766/82 og nr. 3420/83 (EFT L 67 s. 89, herefter »forordning nr. 519/94«). Det bestemmes i forordningens artikel 1, stk. 2, at indførsel til Fællesskabet af de i forordningen omhandlede varer er fri og således ikke undergivet kvantitative restriktioner, med forbehold af eventuelle beskyttelsesforanstaltninger og de i bilag II omhandlede fællesskabskontingenter. I dette bilag fastsættes kontingenter for visse typer legetøj med oprindelse i Kina.

- 2 De særlige bestemmelser om forvaltningen af disse kontingenter er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 747/94 af 30. marts 1994 om nærmere bestemmelser om forvaltningen af de kvantitative kontingenter for visse varer med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 87, s. 83, herefter »forordning nr. 747/94«). Hvert kontingent fordeles mellem de traditionelle importører og andre importører end de traditionelle. Det bestemmes i artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 747/94, at den referenceperiode, der finder anvendelse ved godtgørelsen af, at der er tale om traditionelle importører, »er ... kalenderårene 1991 og 1992«. Importører skal således godtgøre, at de i disse to år har indført varer med oprindelse i Kina, som er omfattet af de i bilag II til forordning nr. 519/94 omhandlede fællesskabskontingenter.

- 3 Kommissionens forordning (EF) nr. 1012/94 af 29. april 1994 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1225/94 af 30. maj 1994 fastlægger de mængder, der tildeles henholdsvis de traditionelle importører og andre importører end de traditionelle af de kvantitative fællesskabskontingenter for visse varer med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 111, s. 100, herefter »forordning nr. 1012/94«, og EFT L 136, s. 40, herefter »forordning nr. 1225/94«).

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 4 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. juli 1994 har sagsøgerne anlagt nærværende sag og nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Følgende bestemmelser annulleres for så vidt som de vedrører sagsøgerne:

— artikel 1 i forordning nr. 1012/94

— artikel 1 i forordning nr. 1225/94.

— Den ugyldighedsindsigelse, som sagsøgerne har rejst over for

— artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 519/94

— artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 747/94,

tages til følge.

— Sagsøgerne tilkendes erstatning for ethvert tab, de har lidt som følge af anvendelsen af de ovennævnte bestemmelser.

— Der træffes sådanne yderligere foranstaltninger, som Retten finder nødvendige med henblik på at fastslå det tab, sagsøgerne har lidt.

— Rådet og Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

5 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Erstatningspåstanden afvises, subsidiært frifindes Rådet.

— Ugyldighedsindsigelsen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

6 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Annullationspåstanden afvises, subsidiært frifindes Kommissionen.

- Kommissionen frifindes for erstatningspåstanden.

- Sagsøgerne tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

- 7 Formanden for Rettens Fjerde Udvidede Afdeling har ved kendelse af 24. februar 1995 givet Kongeriget Spanien tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets og Kommissionens påstande.

- 8 Formanden for Rettens Fjerde Udvidede Afdeling har ved kendelse af 29. marts 1995 givet Rådet tilladelse til at indgive et skriftligt indlæg til støtte for gyldigheden af artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 519/94.

- 9 I dette skriftlige indlæg, som er indeholdt i den duplik, der blev registreret på Rettens Justitskontor den 13. april 1995, nedlagde Rådet yderligere en subsidiær påstand om, at ugyldighedsindsigelsen mod den nævnte bestemmelse ikke tages til følge.

- 10 Formanden for Rettens Femte Udvidede Afdeling har ved kendelse af 18. oktober 1995 givet selskaberne Hasbro UK Ltd og Toys Manufacturers of Europe tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for sagsøgernes påstande, og anmodningen om fortrolig behandling af visse af sagens akter er blevet imødekommet.

- 11 Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland samt Kongeriget Spanien har, ved stævninger indleveret til Domstolens Justitskontor henholdsvis den

6. juni 1994 og den 20. oktober 1994, anlagt sager med påstand om, for førstnævntes vedkommende, annullation af artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 519/94 (sag C-150/94) og, for sidstnævntes vedkommende, af Rådets forordning (EF) nr. 1921/94 af 25. juli 1994 om ændring af forordning nr. 519/94 (EFT L 198, s. 1) (sag C-284/94), og den foreliggende sag blev derfor ved kendelse afsagt af Rettens Femte Udvidede Afdeling den 26. maj 1996 udsat, indtil Domstolen havde truffet afgørelse i disse to sager.

- 12 Den 19. november 1998 afsagde Domstolen dom i sagen Det Forenede Kongerige mod Rådet (sag C-150/94, Sml. I, s. 7235) og i sagen Spanien mod Rådet (sag C-284/94, Sml. I, s. 7309), idet den frifandt Rådet i begge sager.

- 13 Retten har ved skrivelse af 23. december 1998 fra Justitskontoret opfordret parterne til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger angående konsekvenserne for nærværende sag af dommen i sagen Det Forenede Kongerige mod Rådet.

- 14 Ved skrivelse registreret på Rettens Justitskontor den 15. januar 1999 har Kongeriget Spanien dels nedlagt påstand om, at det fastslås, principalt, at den sag, som er anlagt til prøvelse af forordning nr. 1012/94 og nr. 1225/94, skal afvises, subsidiært at det fastslås, at den ugyldighedsindsigelse, som er rejst mod forordning nr. 519/94 og nr. 747/94, ikke tages til følge, dels nedlagt påstand om afvisning af, subsidiært at de sagsøgte frifindes for erstatningspåstanden.

- 15 Ved skrivelser registreret på Rettens Justitskontor den 17. februar 1999 har Kommissionen og Rådet principalt nedlagt påstand om, at det fastslås, at det som følge af dommene i henholdsvis sagen Det Forenede Kongerige mod Rådet og

sagen Spanien mod Rådet er uforholdsmæssigt af træffe afgørelse i den foreliggende sag, subsidiært om frifindelse for så vidt angår annullationspåstanden og erstatningspåstanden, og endelig om, at sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 16 Ved skrivelse registreret på Rettens Justitskontor den 8. april 1999 er intervenienten, Hasbro UK Ltd, udtrådt af sagen.
- 17 Sagsøgerne har ikke fremsat bemærkninger til skrivelsen fra Rettens Justitskontor.

Realiteten

- 18 Det bestemmes i artikel 111 i procesreglementet, at såfremt det er åbenbart, at sagen må afvises, eller sagen er åbenbart ugrundet, kan Retten uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.
- 19 I den foreliggende sag anser Retten sagen for tilstrækkelig oplyst ved proceskrifterne og beslutter at træffe afgørelse uden at fortsætte sagens behandling.
- 20 Til støtte for deres annullationspåstand har sagsøgerne udelukkende rejst ugyldighedsindsigelse mod artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 519/94 og mod artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 747/94.

Ugyldighedsindsigelsen mod artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 519/94

- 21 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at Domstolen med dommen i sagen Det Forenede Kongerige mod Rådet forkastede alle de anbringender, som Det Forenede Kongerige havde fremsat, og dermed stadfæstede gyldigheden af forordning nr. 519/94, for så vidt angik legetøj indført fra Kina, på grundlag af en fuldstændig og dybtgående gennemgang af de anbringender, som blev fremsat af denne medlemsstat, og som sagsøgerne i den foreliggende sag har gentaget.
- 22 Kongeriget Spanien har gjort gældende, at de anbringender, som sagsøgerne har fremført til støtte for deres ugyldighedsindsigelse, er næsten ordret sammenfaldende med dem, som Det Forenede Kongerige fremsatte i det direkte søgsmål. Domstolen forkastede disse anbringender i dommen i sagen Det Forenede Kongerige mod Rådet, og dommen har retskraft for disse parter vedkommende.
- 23 Retten skal udtale, at sagsøgernes anbringender om, at der foreligger tilsidesættelse af begrundelsespligten, manglende bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og om, at bedømmelsen er behæftet med åbenbare fejl, samt om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og af princippet om forbud mod forskelsbehandling, i det væsentlige allerede blev fremsat i den sag, som dannede grundlag for dommen i sagen Det Forenede Kongerige mod Rådet.
- 24 Eftersom Domstolen med dommen i sagen Det Forenede Kongerige mod Rådet forkastede alle de anbringender til støtte for annullationspåstanden, som Det Forenede Kongerige havde fremført, har den dermed stadfæstet gyldigheden af artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 519/94, for så vidt angår legetøj indført fra Kina.

- 25 Sagsøgerne har desuden gjort gældende, at der foreligger manglende hjemmel, og at aftalen om handelsmæssigt og økonomisk samarbejde mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Den Kinesiske Folkerepublik af 21. maj 1995 (EFT L 250, s. 2) og de berørte importørers ret til at blive hørt er blevet tilsidesat. De har desuden gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af princippet *patere legem quam ipse fecisti*, af retssikkerhedsprincippet, af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af god forvaltningsskik, ligesom der foreligger magt- og procedurefordrejning.
- 26 Med hensyn til anbringendet om manglende hjemmel, erkendes det selv af sagsøgerne på s. 16 i deres replik, at den manglende henvisning i forordning nr. 519/94 til EF-traktatens artikel 113 (efter ændring nu artikel 133 EF) beror på en skrivefejl i den franske version af forordningen. Hvad angår tilsidesættelsen af aftalen om handelsmæssigt og økonomisk samarbejde mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Den Kinesiske Folkerepublik skal det blot bemærkes, dels at sagsøgerne selv på s. 26 i stævningen erkender, at der ikke var noget i denne aftale, som forhindrede Rådet i at fastsætte kontingenterne i bilag II til forordning nr. 519/94, dels at Rådet — i modsætning til det, som er gjort gældende af sagsøgerne — har foretaget de i aftalen foreskrevne konsultationer i forbindelse med fastsættelsen af sådanne kontingenter, hvilket fremgår af 20. betragtning til forordningen. Med hensyn til tilsidesættelsen af de berørte importørers ret til at blive hørt og af princippet *patere legem quam ipse fecisti* bemærkes, at Rådet ved udstedelsen af en grundforordning, som er en generel retsakt, ikke er forpligtet til at høre de berørte importører forud for fastsættelsen af kontingenterne i henhold til forordning nr. 519/94. I øvrigt har sagsøgerne ikke på noget tidspunkt under sagen anmodet om at blive hørt af fællesskabsinstitutionerne. Endelig skal det med hensyn til anbringenderne om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af god forvaltningsskik, og for så vidt angår anbringendet om magt- og procedurefordrejning, bemærkes, at sagsøgerne ikke har ført det mindste bevis for, at sådanne uregelmæssigheder skulle foreligge.
- 27 På denne baggrund skal det fastslås, at det er åbenbart, at den ugyldighedsindsigelse, som er rejst mod artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 519/94, ikke kan tages til følge.

Ugyldighedsindsigelsen mod artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 747/94

- 28 Det bemærkes, at artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 747/94 bestemmer, at den referenceperiode, der finder anvendelse ved godtgørelsen af, at der er tale om traditionelle importører af varer med oprindelse i Kina, som er omfattet af de i bilag II til forordning nr. 519/94 omhandlede fællesskabskontingenter, »er ... kalenderårene 1991 og 1992«.
- 29 I denne forbindelse har sagsøgerne i stævningen gjort gældende, at i modsætning til, hvad der fremgår af sjette betragtning til forordning nr. 747/94, udgør årene 1991 og 1992 ikke nogen hensigtsmæssig referenceperiode, eftersom Kommissionen rådede over fuldstændige og repræsentative oplysninger vedrørende importen for 1993, på baggrund af hvilke den kunne have fastlagt en senere og mere repræsentativ referenceperiode for handelsstrømmene.
- 30 Kommissionen har gjort gældende, at Domstolen i dommen i sagen Det Forenede Kongerige mod Rådet forkastede Det Forenede Kongeriges anbringende om, at fastsættelsen af kontingenterne for 1994 til omfanget af importen for 1991 ville være i strid med proportionalitetsprincippet, for så vidt som sådanne kontingenter ville fremkalde et fald i importen på 50% i forhold til 1993. Kommissionen har i denne forbindelse understreget, at året 1993 ikke var repræsentativt, bl.a. som følge af den betydelige vækst i importen, som følger af de første statistikker, der forelå. Med denne begrundelse holdt Kommissionen året 1993 uden for den referenceperiode, som skulle tages i betragtning ved fastsættelsen af den traditionelle import. Da Domstolen antog, at kontingenterne for 1994 kunne fastsættes til omfanget af importen i 1991, kan det ikke gøres gældende over for Kommissionen, at den ikke har taget hensyn til 1993 som referenceperiode. Sagsøgernes anbringende er således uden indhold.

- 31 Det bemærkes, at Domstolen i dommen i sagen Det Forenede Kongerige mod Rådet (præmis 88) fastslog, at det beskyttelsesniveau, som de i bilag II til forordning nr. 519/94 fastsatte kontingenter medførte, ikke kunne antages at overstige, hvad der var nødvendigt for at nå de af Rådet forfulgte mål. I dommens præmis 89 udtalte Domstolen, at Rådet med rette kunne anlægge den vurdering, at det for at beskytte fællesskabsindustriens interesser mod det pres, som importen af legetøj fra Kina var udtryk for, ville være utilstrækkeligt blot at indføre tilsynsforanstaltninger. I dommens præmis 90 tilføjede Domstolen, at Rådet, ved at fastsætte kontingenterne på samme niveau som importen i 1991, der var betydeligt større end de foregående års import, bestræbte sig på at finde en balance mellem fællesskabsindustriens behov for beskyttelse og opretholdelsen af et acceptabelt niveau i samhandelen med Kina på en måde, som ikke kan kritiseres.
- 32 På denne baggrund fremgår det af præmis 88, 89 og 90 i dommen i sagen Det Forenede Kongerige mod Rådet, at Rådet havde ret til i bilag II til forordning nr. 519/94 at fastsætte kontingenterne til niveauet for importen for 1991. Dermed kan det ikke bebrejdes Kommissionen, at den ikke har taget året 1993 i betragtning i artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 747/94, som fastsætter den referenceperiode, der finder anvendelse ved godtgørelsen af, at der er tale om traditionelle importører af varer med oprindelse i Kina, som er omfattet af de i bilag II til forordning nr. 519/94 omhandlede fællesskabskontingenter.
- 33 Som følge deraf er det åbenbart, at ugyldighedsindsigelsen mod artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 747/94 ikke kan tages til følge.
- 34 Det følger af ovenstående, at eftersom påstanden om annullation af artikel 1 i forordning nr. 1012/94 og af artikel 1 i forordning nr. 1225/94 udelukkende er baseret på den ugyldighedsindsigelse, der er rejst mod artikel 1, stk. 2, i

forordning nr. 519/94 og artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 747/94, bør det fastslås, at det er åbenbart, at de ikke kan tages til følge.

- 35 Hvad angår erstatningspåstanden er det ligeledes åbenbart, at den ikke kan tages til følge, idet de anfægtede forordninger ikke er ugyldige og dermed ikke udløser noget erstatningsansvar for Fællesskabet.

Sagens omkostninger

- 36 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale deres egne omkostninger og in solidum Kommissionens og Rådets omkostninger i overensstemmelse med disses påstand herom.
- 37 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer medlemsstater, som er indtrådt i sagen, deres egne omkostninger. Kongeriget Spanien bør derfor betale sine egne omkostninger.
- 38 Retten kan i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, pålægge andre intervenienter end medlemsstater og institutioner at bære deres

egne omkostninger, når de er indtrådt i en sag. I denne sag bør Toys Manufacturers of Europe og Hasbro UK Ltd bære deres egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling)

- 1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**
- 2) **Sagsøgerne betaler deres egne omkostninger og in solidum Kommissionens og Rådets omkostninger.**
- 3) **Kongeriget Spanien, Toys Manufacturers of Europe og Hasbro UK Ltd, som er indtrådt i sagen, bærer deres egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 13. december 1999.

H. Jung

Justitssekretær

R. García-Valdecasas

Afdelingsformand